

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 73.

Tolvte Session.

37te Møde.

Lørdagen den 1ste Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet (forts.): Da imidlertid det ærede Udvalg — i hvilket der sidder Mænd, for hvis Mening jeg har den største Agtelse — uagtet de forskjellige Opfattelser, der have gjort sig gjældende i samme af hele denne Sag, dog har forenet sig om, at denne Bestemmelse kunde udgaae, og da Løstets Afslæggelse i og for sig kan være forbunden med nogen Betænkelighed, navnlig da det er lykkedes, hvori den ærede Rigsdagsmand har sin Deel, at faae det stemplet som et Slags fornøjet Confirmation, skal jeg ikke have nogen videre Betænkelighed ved, at dette udgaaer; man kommer vel nok ud over disse Vanskeligheder. Dette som Svar; det er ikke mig, som har opfriskt Debatten om dette Punkt. Jeg skal ikke gaae ind paa Undersøgelse om Forskjellen imellem „uberygtet“ og „ikke forargelig“; men kun maa jeg sige, at det er Noget, der forlanges ved alle Valg. Det kan dog ikke være Meningen, at dette Valg uden Videre skulde frigives, saa at Folk kunde føre hvilket som helst Levnet, de vilde, og dog have Afgang til at være Vælgere. Det er en Betænkelighed, der overhovedet kan gjøre sig gjældende ved en saadan Bestemmelse med Hensyn til alle Valg; men det kan jo ikke undgaaes, at man maa have en saadan.

Lehmann: Jeg følger ifølge Sagens hele Stilling og mit Forhold til den ingen Anled-

ning til at blande mig meget i nærværende Discussion, og jeg skal derfor indskrænke mig til en lille Hensigt, der maaskee kunde for tjene at tages under nærmere Overveielse. Jeg kan meget godt forstaae den Tankegang, der har ført til denne Bestemmelse, angaaende en fornøjet Betjendelse, og jeg kan ogsaa overmaade godt forstaae de Betænkeligheder, der have ved at opstille den, fordi der er saa grumme liben Udsigt til at naae, hvad man tilsigter, og at man derfor har villet have det Hele bortkastet. Men jeg skal henstille, om det ikke vilde være rigtigt her at optage en Bestemmelse, som jeg vel ikke finder rigtigt anbragt i almindelige Valglove, f. Ex. Valgloven til vor Fællesforfatning — jeg finder det endog der i høi Grad forkasteligt — men som her forekommer mig at ville være ret passende, at kun de optages paa Risten, som selv melde sig. Derved har man ikke opkastet sig til Dommer, ikke fordret noget videre Bjendetegn paa, hvorvidt de staae i et saadant Forhold til Folkekirken, at de passende kunne deeltage i saadanne Forhandlinger, som foretages i Menighedsraadet; man har derved heller ikke, hvad der vilde være høist betænkeligt, nægtet Noget, der udvortes staae indenfor Kirken, men dog ikke indvortes tilhøre den, denne Ret, men man henstiller det til dem selv, uden at de skulle udtale en Betjendelse, der, hvis den skal indeholde Noget, vil udsandre alt for Mange, og hvis den ikke skal indeholde Noget, vil være bethdningsløs, at overveie og selv at afgjøre uden Præmisses, om de føle sig henhørende til Folkekirken eller ikke. Man vilde paa denne Maade, synes jeg, undgaae de to Uderligheder,